

Sygn. akt II K 243/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Wojciech Langer**

Protokolant: **sekr. sądowy Katarzyna Lorek**

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2019 roku

sprawy **K. S.**

syna A. i M. z domu S.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

W dniu 04 listopada 2018 roku około godz. 21.00 w N. na ul. (...) w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny marki R. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 0,80 gm/l oraz będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Muszynie sygn. akt II K 329/09, Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. akt II1K 93/10, wyrokiem Sądu Rejonowego w Muszynie sygn. akt VII K 246/13

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i § 4 kk

I. **uznaje** oskarżonego K. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia przyjmując, że był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Muszynie sygn. akt II K 329/09, Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. akt II1K 93/10 i Sądu Rejonowego w Nowym Sączu VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Muszynie sygn. akt VIII K 246/13 - co stanowi przestępstwo z art. 178 a § 1 i § 4 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk **wymierza** mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 42 § 3 kk **orzeka** oskarżonemu K. S. środek karny w postaci dożywotniego zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi;

III. na mocy art. 43a § 2 kk **orzeka** oskarżonemu K. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na mocy art. 43b kk **orzeka** oskarżonemu K. S. środek karny w postaci podania treści wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie informacji o treści niniejszego orzeczenia wraz z danymi oskarżonego na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w N. przez okres 30 (trzydziestu) dni;

V. na zasadzie art. 624 § 1 kpk **zwalnia** oskarżonego K. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 243/19

UZASADNIENIE

wyroku z 18 października 2019r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

K. S. 4 listopada 2018r. ok. godz. 21.00 w N., kierował samochodem marki R. nr rej. (...), jadąc ulica (...), w pojeździe tym oprócz niego znajdowali się także M. B., K. B. i S. S.. W czasie jazdy K. S. zauważył jadący za nim nieoznakowany samochód policyjny, przestraszył się i skręcił w ulicę (...), gdzie mieszka, chciał bowiem udać się do domu. Policjanci jadący za nim, cały czas utrzymywali kontakt wzrokowy z samochodem R., i widzieli jak K. S. wysiada z pojazdu od strony kierowcy. K. S. został następnie poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, pierwsze badanie o godz. 22.11 dało wynik 0,80 mg/l, drugie badanie o godz. 22.26 dało wynik 0,71 mg/l, trzecia badanie o godz. 22.49 dało wynik 0,77 mg/l, a czwarte o godzinie 22.50 dało wynik 0,70 mg/l.

Dowody:

częściowo wyjaśnienia K. S.: k. 13, 47; częściowo zeznania M. B.: k. 47; zeznania M. K.: k. 49; zeznania G. T.: k. 49; częściowo zeznania K. B.: k. 49; protokół badania stanu trzeźwości: k. 2, 3;

K. S. był wielokrotnie karany, w tym trzykrotnie za przestępstwo z art. 178a § 1 kk (wyrokiem Sądu Rejonowego w Muszynie, II K 329/09 oraz Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, II 1 K 93/10), w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, VIII K 246/13, z 25 października 2013r. za przestępstwo z art. 178a § 1 w zw. z § 4 kk.

Dowody:

Informacja z K.: k. 16-19; wyroki skazujące: k. 25, 28-29;

K. S. po postawieniu mu zarzutu przyznał się do jego popełnienia, i wyjaśnił (k. 13), że 4 listopada 2018r., około godz. 21.00 prowadził samochód marki R. na ul. (...) w N., w pewnym momencie zaczął za nim jechać nieoznakowany radiowóz, wystraszył się i skręcił w ulicę (...), gdzie mieszka, chciał udać się do domu, ale został zatrzymany przez Policję i przebadany na zawartość alkoholu. Oskarżony dodał, że nie miał uwag do badań, bo wiedział, że pił alkohol przed jazdą.

Przed Sądem K. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił (k. 47), że samochodem jechała konkubina M. B., jechali ze sklepu na ul. (...) w stronę domu na ul. (...), policja nie złapała ich na ulicy, ale jak byli w domu, policjant podszedł do niego i powiedział, że to on prowadził. Oskarżony podał, że był pijany, nie wiedział co gada i się przyznał. Wg niego konkubina robiła prawo jazdy i nie chciał jej w to mieszać, najpierw jechali koło Ż., potem policja stała na K., ich zatrzymała jak szli do domu, w samochodzie byli jeszcze szwagier K. B. i wujek S. S.. Oskarżony oświadczył, że przestraszył się i wziął to na siebie, nie chciał, żeby ją zablokowali w komputerze, kiedy robiła prawo jazdy.

Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego, w których w szczerzy i rzeczowy sposób opisał swoje zachowanie. Składając wyjaśnienia przed Sądem diametralnie zmienił on wersję wydarzeń, jest to zmiana nieprzekonywująca. Oskarżony twierdzi bowiem, że chciał ustrzec swoją konkubinę przed nieprzyjemnościami związanymi z tym, że miała prowadzić samochód bez prawa jazdy, i dlatego wziął kierowanie pojazdem na siebie. Gdyby tak rzeczywiście było, zachowanie oskarżonego byłoby irracjonalne, chroniąc bowiem swoją konkubinę przez odpowiedzialnością za wykroczenie, naraziłby się na odpowiedzialność karną za przestępstwo (czwarte) prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości. Nikt rozsądny, znający konsekwencje wynikające z popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk, a oskarżony zna je jak mało kto, nie zachowywałby się w ten sposób. Co zaś najistotniejsze, z zeznań policjantów jednoznacznie wynika, że to oskarżony prowadził samochód. Zmiana wyjaśnień stanowiła więc realizację obranej przez niego linii obrony, mającej na celu odsunięcie od siebie odpowiedzialności.

Zeznania M. B., konkubiny oskarżonego, są wiarygodne jedynie w części potwierdzającej obecność jej i oskarżonego w samochodzie. W pozostałej części, to jest zwłaszcza tego, kto kierował samochodem, Sąd uznał je za niewiarygodne, służące jedynie zminimalizowaniu roli oskarżonego. Zeznania te są sprzeczne z pierwszą wersją wyjaśnień

oskarżonego, oraz z relacjami policjantów, którzy jednoznacznie i stanowczo podali, że samochodem kierował oskarżony. Ponadto zeznania M. B. są wewnętrznie niespójne, stwierdziła ona początkowo, że nigdzie nie zjeżdżali z drogi jadąc z K., by potem dodać, że jednak zatrzymywali się na ul. (...), ale nie wie po co. Gdyby ona kierowała tym samochodem, jako ucząca się osoba, z pewnością zapamiętałaby każdy przystanek. Mając to wszystko na uwadze Sąd nie dał wiary kluczowym fragmentom jej zeznań. Z podobnych przyczyn Sąd nie dał wiary zeznaniom K. B., brata M. B., ponadto na ocenę jego relacji wpływa także i to, że w czasie zdarzenia był on pod wpływem alkoholu.

M. K., jeden z policjantów, zeznał, że zobaczył samochód, na niesądeckich numerach, prowadzony przez oskarżonego, opisał przy tym kolor jego ubrania, a także i to, że jadąc za tym samochodem cały czas mieli z nim kontakt wzrokowy. Zeznania te są wiarygodne, pełne szczegółów takich jak ubiór oskarżonego czy cechy numerów rejestracyjnych, potwierdzających dobrą pamięć świadka. Świadek ten nie miał żadnego interesu w tym, by fałszywie oskarżać K. S.. Dlatego też Sąd dokonał na podstawie relacji M. K. kluczowych ustaleń faktycznych. Podobnie Sąd ocenił i wykorzystał zeznania drugiego policjanta G. T..

Świadek S. S., mimo że był w samochodzie, to na skutek upojenia alkoholem, nie pamiętał kto prowadził.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się także na protokołach badania stanu trzeźwości oskarżonego, danych o karalności oraz wyrokach skazujących.

Sąd zważył co następuje.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony K. S. 4 listopada 2018r. prowadził, po ulicach N., a więc w ruchu lądowym, pojazd mechaniczny, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości, stężenie alkoholu w jego organizmie wynosiło bowiem 0,80 mg/l wydychanego powietrza. Wypełnił więc on swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 kk, będąc wcześniej prawomocnie skazanym z prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Jego zachowanie było zawinione i społecznie szkodliwe w stopniu przekraczającym znikomość. K. S. jest dorosłym mężczyzną, w chwili czynu miał 37 lat, po jego stronie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające zdolność ponoszenia winy. Swoim zachowaniem godził on w bezpieczeństwo własne, trójki swoich pasażerów, oraz uczestników ruchu na (...) ulicach, którymi przejeżdżał. Jego zachowanie stanowiło więc przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z § 4 kk.

Uznając oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ze zmodyfikowanym opisem czynu w zakresie nazewnictwa sądów, wyrokami których był wcześniej skazywany, Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, oraz środki karne w postaci dożywotniego zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi, świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a także podania treści wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie informacji o jego treści wraz z danymi oskarżonego na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w N. przez 30 dni. Wymierzając taką karę i środki karne Sąd miał na względzie zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Jedyną okolicznością łagodzącą, jest początkowe przyznanie się do winy. Okolicznościami obciążającymi jest zaś wcześniejsza karalność oskarżonego, i to nie tylko ta wpływająca na przyjętą kwalifikację, ale także za czyny inne niż te opisane w art. 178a § 1 kk. Podkreślenia wymaga, że K. S. był już wcześniej karany za przestępstwo z art. 178a § 4 kk, co świadczy o tym, że zupełnym braku jego poprawy. Obciążająco na wymiar kary wpływały także: wysokie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego oraz fakt, że przejechał on w stanie nietrzeźwości, kilka ruchliwych ulic w N.. Wszystko to wskazuje, że tylko kara pozbawienia wolności stanowi sprawiedliwą reakcję na czyn jakiego dopuścił się oskarżony. Tylko izolacja więzienna może stanowić dla niego nauczkę, która pozwoli mu zrozumieć nieopłacalność i naganność własnego postępowania. Wcześniej stosowane kary nie zmieniły zachowań K. S., który lekceważy porządek prawny i dopuszcza się kolejnych, takich samych przestępstw. Musi więc ponieść za nie odpowiedzialność. Poza karą pozbawienia wolności, Sąd orzekł środki karne w postaci obligatoryjnych w takich przypadkach dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego. Pierwszy z tych środków będzie służył realizacji celu zapobiegawczego kary, tak by oskarżony nie miał okazji do dalszego popełnienia tego typu przestępstw, drugi zaś będzie stanowił

realną, tym razem finansową dolegliwość. Ostatni z orzeczonych środków karnych – podanie wyroku do publicznej wiadomości – może przyczynić się do kształtowania świadomości prawnej mieszkańców N., tak by zdawali sobie oni sprawę z tego, jakie kary grożą za tak niebezpieczne, i wciąż niestety liczne, przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Orzeczona kara i środki karne są sprawiedliwą reakcją na przestępstwo jakiego dopuścił się oskarżony. Ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy, jest też adekwatna do wagi czynu.

Mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, który osiąga dochód w kwocie 370 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, a także został skazany na karę bezwzględnego pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci świadczenia pieniężnego Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości. Ich poniesienie byłoby bowiem dla oskarżonego, a także jego najbliższych, zbyt uciążliwe.